

ΕΚ ΣΥΡΟΥ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Τὸ τὴν Ἑλλάδα σύμπασαν ἀπασχολοῦν ζήτημα τῆς μεταρρυθμίσεως τῶν φυλακῶν, τῆς μορφώσεως καὶ ἠθικοποιήσεως τῶν ἀτυχῶν αὐτῶν ὄντων, ἅτινα ὀφείλομεν νὰ ἐλεῶμεν, διότι «δὲν ἤξεύρομεν τί κρύπτουσιν εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας των» κατὰ τὸν Οὐγγῶ, τεθὲν ἐπὶ τοῦ τάπητος καὶ ἐν Σύρῳ παρὰ τοῦ εἰσαγγελέως κ. Σπανίδου, καίτοι ἀναπτυχθὲν παρὰ τοῦ τύπου δεόντως, οὐχ' ἤττον εἰς τὰ εἰσθθέντα μόνον εἰς τὸν ἦχον τοῦ μετάλλου ὅτα τῶν ἡμετέρων συμπολιτῶν, παγεράς, ὡς μὴ ὠφελεν, ἔτυχεν ὑποδοχῆς.

Δὲν θὰ πλέξω στεφάνους εἰς τὸν κ. Σπανίδην, διότι ἐξ ἰδίων καταβαλὼν τὰ πρῶτα, εἰσήγαγεν ἐν ταῖς φυλακαῖς ἐνταῦθα οὐσιώδεις καινοτομίας, ἀφορώσας τὴν ἀνάπτυξιν καὶ ἠθικοποίησιν, ἀλλὰ καὶ βίωσιν τῶν ἀθλίων ἐν αὐταῖς ὄντων. Δὲν θὰ πραγματευθῶ περὶ τῆς εἰσαγωγῆς παρ' αὐτοῦ ἐν αὐταῖς τῆς διδασκαλίας τῶν γραμμάτων, τῆς ἐργασίας, τῆς ἀπαγορεύσεως καὶ καταδιώξεως τῶν παιγνιδίων κλπ. τῆς φροντίδος περὶ τὴν ἀνεύρεσιν ἐργασίας, τῆς μερίμνης περὶ τὴν καθαριότητα καὶ ὑγείαν τῶν περυλακισμένων, ἅτινα ἤρξαντο καρποφοροῦντα ἤδη, καὶ δι' ἅπερ καὶ τοὺς τοῦ ὑπουργείου ἐπαίνους καὶ ἐπιδιοκίμασίας ὁ κ. Σπανίδης ἐπέσπασε. Δὲν θὰ λαλήσω περὶ αὐτῶν, καθ' ὅσον, κατ' ἐμὲ, ὁ ὑπὲρ τῆς κοινωνίας μογθῶν ἀπλοῦν καθῆκον ἐκπληροῦ, καὶ δι' αὐτὸ φειδομαι τῶν ἐπαίνων μου, εἴ τις τῶν φίλων μου τυγχάνει.

Ὄφειλό ὅμως νὰ λαλήσω, νὰ γράψω, νὰ φωνάξω, ὅπως ἐν τέλει ἐγείρω τοῦ ἐπιμενειδείου τοὺς ὑπὸ μανδραγόραν εὐδοντας συμπολίτας μου, οἵτινες ψυχρῶς λίαν, ψυχρότατα ἤκουσαν τὸ πρᾶγμα, καὶ ὡσεὶ τι ἐλάχιστον περὶ ἑαυτοὺς συνέβη, ἠρέσθησαν νὰ εὐχηθῶσιν ὑπὲρ τῆς εὐδότησεως. Πλὴν ἄκραν μαγικὴν δύναμιν ἀποδίδουσι τῇ εὐχῇ των, ἐὰν διὰ ταύτης καὶ μόνης προσδοκῶσι εἰς ἐπιτέλεσιν τοῦ ἔργου. Ἐν τῇ ζῶμεν ἕλικῇ ἐποχῇ, αἱ πραγματοποιήσεις καὶ τῶν ἐπιωφελεστερώων σκοπῶν πραγματοποιοῦνται διὰ τῆς ἕλης. Αἱ ἰδέαι, εἰσὶ στίλβον μέταλλον. Ἄλλ' ἀνάγκη χωνευτηρίου, σφύρας ἄκμονος, ὕλης, ὅπως δι' αὐτῶν κατορθωθῇ καλὸν τι κόσμημα.

Ἐὰν ὅθεν δὲν ἐπιληρθῇ ἡ κοινωνία σύμπασα τῆς καθοδηγήσεως τῶν τῆς εὐθείας ὁδοῦ ἐκκλινάντων τέκνων τῆς βεβαίως διὰ τῶν εὐχῶν καὶ μόνων δὲν θέλει κατορθωθῇ ὅ,τι ἐπιδιώκεται. Ἐὰν δὲ ἡ δημοσιογραφία δὲν μεριμνήσῃ ν' ἀποσεισῇ τῶν βλεφάρων τῶν εὐδόντων τὸν βαρύνοντα τούτους ὑπνον, τάχα θέλουσι μιμηθῆ αὐτοὺς καὶ οἱ ἐν ἐργηγορῆσει τέως διατελοῦντες . . . . .

Ἄλλὰ καὶ Κυβέρνησις καὶ ὁ Δῆμος δεόν νὰ σπεύσῃ ἀρωγῆς ὅπως συστηθῶσι κατὰ μέρη ἐπιτροπαὶ ἐξ ἐπιστημόνων, καὶ ἀνθρώπων δυναμένων νὰ σκεφθῶσι περὶ τῆς σοβαρότητος τοῦ ἀντικειμένου καὶ τῶν ἐφικτῶν ληπτέων μέτρων. Ἐπιτροπαὶ, οὐχὶ ὡς τὴν παρὰ τοῦ Συλλόγου Παρνασσοῦ διορισθεῖσαν, ἐξ ἀτόμων τὸ πλεῖστον διὰ πᾶσαν ἄλλην τιμὴν ὄντων ἱκανῶν, δι' ὅπερ καὶ τὸ μόνον κατάλληλον μέλος, ἐξ οὗ πολλὰ, πλεῖστα προσδοκᾷ ἡ κοινωνία, ὁ κ. Ἐμ. Λυκούδης, ἠναγκάσθη, ἅμα τῷ διορισμῷ του, νὰ παραιτηθῇ . . . .

Ναί! Ἐὰν ἡ πλουσία Ἑλλάς σύμπασα, οἱ Δῆμοι, ἡ Κυβέρνησις, ὁ τύπος, δὲν ποιήσωσιν ἔργον καὶ οὐχὶ πάρεργον τὸ ζήτημα τῆς μεταρρυθμίσεως ἐν γένει τῶν φυλακῶν, πολὺ φοβουμαιτι καὶ οἱ θερμανθέντες πρῶτοι καὶ ζητήσαντες νὰ μεταδώσωσι καὶ τοῖς λοιποῖς ἐκ τῆς αὐτῆς θερμότητος, ὅπως τοὺς διαθερμάνωσιν ἐπίσης, ὅτι καὶ αὐτοὶ ἐν τέλει θέλουσι βαρυνθῆ, ἀπαυδήσει, καὶ θὰ ἀφήσωσι τὰ πρᾶγματα νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὴν προτέραν αὐτῶν κατάστασιν, πρὸς δόξαν τῆς πλουσίας κοινωνίας, ἣτις δυναμένη νὰ σώσῃ τὰ κινδυνεύοντα ἐκ πείνης πτωχὰ τέκνα τῆς, φεῖδεται τῶν ψυχῶν τῶν πιπτόντων ἐκ τῆς τραπέζης τῆς. Ἀποτρέπει τὴν θέλουσαν νὰ καταστῇ γυνὴ χρήσιμος Λουκρητίαν Βοργία, καὶ ἀγνοεῖ ὅτι «Κρύπτει κογγύλη σαπρὰ τιμαλφεῖς καὶ λαμπροὺς μαργαρίτας», καὶ ὅτι τίς οἶδεν ὅποια ἀρεταὶ κρύπτονται ἐν ταῖς φυλακαῖς, αἵτινες χρησιμοποιούμεναι, δύνανται νὰ διδάξωσι τὴν ἠθικὴν εἰς τὰ χρηματιστήρια . . . .

Καὶ τοι εὐρισκόμεθα εἰς τὰς παραμονὰς ἢ προπαραμονὰς Δημοτικῶν ἐκλογῶν, ὁ ἡμέτερος κ. Βαφιαδάκης ἀνεχώρησεν εἰς Παρισίους. Πολλαχῶς πολλοὶ ἐξηγοῦσι τὴν ἀναχώρησίν του ταύτην. Ἐγὼ τὴν ἐξηγῶ κατὰ ἓνα μόνον τρόπον. Γνωρίζει μὲ τίνας ἔχει νὰ κάμῃ. Γνωρίζει ὅτι ὁ ὄγκος τῆς περιουσίας τοι δὲν θέλει ἐπιτρέφει εἰς τινα νὰ τὸν ἀντιμετωπίσῃ. Γνωρίζει τέλος: . . . .

Ἄλλὰ προσεχῶς θέλω σοι εἶπει τί ἄλλο γνωρίζει ὁ Βαφιαδάκης.

Ἐμ.α.

4

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

4

ΔΙΝΟΡΑ

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΚΛΑΡΕΤΗ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

(Ἔδε συνέχαιαν εἰς προηγούμενον φύλλον).

— Ἄλλὰ, ἐφέλισεν ὁ Φερῶ, πῶς μοῦ τὰ ὑπαγορεύσατε αὐτὰ τὰ ἀποκύ.....

Καὶ ὁ πρόεδρος τοῦ ἀφῆρσε τὸν λόγον.

Τότε, βήγων, καταληφθεὶς ὑπὸ ἀποπνεγμοῦ, ὁ δυστυχῆς κατέστη καταπόρφυρος, αἱ φλέβες τοῦ μετώπου του ἐξετάθησαν ὡς χορδαὶ καὶ ἀπέμενον ἐκεῖ προσκεκολλημένος, ὡς ἐπὶ κύφωτος, εἰς τὸν ἄθλιον αὐτὸν ἀπαταιῶνα, ὅστις, εὐγλωττος, ἀνεύθυνος, προσεπάθει νὰ παίξῃ τὸ δικαστήριον ὡς νὰ ἦτο συνέλευσις μετόχων· τώρα ἠγνοεῖ ὅτι ἦτον ὁ συνένοχος του. Ὁ συνένοχος καὶ τὸ παίγνιον ὡσαύτως. Δίκη Βερτηῶν καὶ συντροφίας! Ἄ! κουτός! κουτός!

Τὰ πάντα ἐστριφογύριζαν περίξ αὐτοῦ. Δὲν ἐβλεπε πλέον, δὲν ἤκουεν τοὺς δικαστάς, τὸν Βερτιῶν, τὸν Παλούκην, τοὺς διέκρινεν ὡς ἐντὸς οὐμίγλης, ὡς εἶδος τι νευροσπάστων. Ἐπεθύμει νὰ ἐγεροθῇ, νὰ κραυγάσῃ, νὰ ἐρκισθῇ ὅτι εἶνε ἀθῶος,

και ἠσθάνετο ὅτι δὲν ἠδύνατο· πρὶν δὲ κατορθώσῃ νὰ ἐκστομίσῃ ἓνα λόγον, ἓνα μόνον, ἤρχιζε τὰ κλάμματα δειλότατα, πρὸ τοῦ πλήθους ἐκείνου, τοῦ ὁποίου τὰ συγκεχυμένα ψιθυρίσματα τὸν ἐκάλυπτον δι' ὑβριστικοῦ θορύβου.

Ἐπασχεν ἠθικῶς καὶ φυσικῶς ἐνδρευόμενος ὑπὸ τῆς ἀποπληξίας, καὶ μίαν μόνον σαφῆς σκέψιν τῷ ἐπήρχετο : ἡ κόρη του. Ἡ φτωχὴ αὐτὴ Δινόρα, ἥτις χωρὶς ἄλλο θὰ ἐπερίμεινε κάπου εἰς μίαν γωνίαν τοῦ ζοφεροῦ αὐτοῦ οἰκίματος καὶ καλὰ ἔκαμε νὰ μὴ ἔμβῃ μέσα διὰ νὰ ἴδῃ τὸν πατέρα της ραπιζόμενον δημοσίᾳ, καθὼς ὁ Βερινιὸν, καὶ συμφορούμενον μετὰ τοῦ ἄλλου ἀχρείου ἐκείνου, ἀπεμπολοῦντος τὴν ἐπιστήμηναί τοὺς τίτλους του. — διὰ νὰ παρατηρήσῃ τὸ ἀγενὲς τοῦτο θέαμα : τὴν γηραιὰν ἀπλοϊκὴν ἐντιμότητα καθημένην ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ βάρου καὶ εἰς ἄθλιος ἐντολοδόχος κλεπτῶν.

— Εὐτυχῶς, ἐσκέπετο ὁ Φερῶ, τρέμων ἀπὸ λύπης, καὶ ὑπ' αἰσχύνης, — ἐνθ' ὠμίλει ὁ εἰσαγγελεὺς, εὐτυχῶς ἡ μικροῦλα δὲν τὰ ἀκούει αὐτά.

Ὁ δυστυχὴς ἄνθρωπος εἶχε λοιπὸν διέλθει διὰ τριῶν ἀλληλοδιαδόχων φάσεων κατὰ ταύτην τὴν ἡμέραν : τῆς φιλολογικῆς ὁρμῆς πρὸ τῶν σκωμμάτων, ἅτινα ὑπεδέχθησαν τὰ ἄρθρα του· τῆς φρικτῆς καταπλήξεως πρὸ τῶν ὁμολογιῶν καὶ τῶν καταγγελιῶν τοῦ Βερινιὸν· τῆς συντριβῆς ἐκ τῆς ἀγορευσεως τοῦ εἰσαγγελεως.

Ἡ ἀπόφασις ἐθανάτωσε τὸν ἀτυχῆ, ὅστις ἀπέμεινε ἀκίνητος ὡς ὑπὸ κερανοῦ πληγῆς. Πέντε ἔτη φυλακῆς ! Πέντε ἔτη ! Καθὼς ὁ Βερινιὸν, καθὼς ὁ Παλούκης, οἱ συνέργοί του ! Ὁ Εὐγένιος Φερῶ περιέστρεψε τὴν κεφαλὴν του πρὸς στιγμὴν, καὶ ἀπεκτανωμένος, κατέπεσε ὡς ἄψυχος ὄγκος ἀπὸ τοῦ καθίσματος ὅπου ἐκάθητο. Ἐνόμισαν ὅτι ἀπέθανε.

Τὸν ἐσθῆκωσαν, ἤνοιξαν τὸ ὑποκάμισόν, καὶ ἐξέβαλον τὸν λαϊμοδέτην του. Συνελθὼν εἰς ἑαυτὸν δὲν εἶπε πλέον τίποτε καὶ ἄφισε νὰ τὸν πάρουν, νὰ τὸν θέσουν ἐντὸς τῆς ἀμάξης καὶ νὰ τὸν φέρουν εἰς τὰς φυλακάς, χωρὶς νὰ εἶπῃ ἓνα λόγον, ἐν πλήρει ἀδρανεΐᾳ. Οἱ φύλακες ἐκλούσαν τὸ μάτι ἀναμεταξύ των. Γηραιὸς τις στρατιώτης εἶπε πρὸς ἄλλον : « Καμμιά φορά οἱ πλειότερο κατεργαράοι ἔχουν τέτοια καμώματα σὰν τοὺς ἀνήξερους ἀνθρωπάκους ! »

Ἐντὸς τοῦ κελλίου του ὁ Φερῶ ἐρριμμένος ἐπὶ τῆς κλίνης του, μὲ ἀπλανεῖς ὀφθαλμοὺς, ἐπανελάμβανε, ἀνεμάσσα ἐν ὄνομα μεταξύ των τρεμουλιασμένων χειλέων του :

— Δινόρα ! Νόρα μου ! μικρὴ μου Νορίτσα ! Καταμόναχῃ ! τί θὰ γίνῃς τόρα ποῦ ἔμεινες ὀλομόναχῃ. Δινόρα μου ;

III

Ἡ Δινόρα εἰσελθοῦσα εἰς τὴν μικρὰν οἰκίαν των, ὅπου ἐπίστευεν ὅτι θὰ ἐπανέλθῃ ὁ πατέρας, ἀνέκφραστον συναίσθησιν ἐδοκίμασε κενότητος καὶ ἀπελπισίας. Τῆς ἐφαίνετο ὅτι ἀπέθανεν ὁ λατρευόμενος ἐκεῖνος πατήρ, ὅτι ποτὲ δὲν θὰ ἐπανήρχετο νὰ καθήσῃ ἐκεῖ ! Ἀφῆκε βαθὺν ὀλολυγμόν, ἀνοίγουσα τὴν θύραν τοῦ δωματίου, ὅπου ἤλιπιζεν ὅτι θὰ ἐπανήρχετο τὴν ἰδίαν ἐσπέραν νὰ κοιμηθῇ ! Σκότος ἐπλήρου τὸ δωματίον ἔρημον, παγωμένον. Ἦναψε λύχνον καὶ παρετήρησε πρὸς στιγμὴν διὰ τῶν περιλύπων ὀφθαλμῶν της εἰκόνα τινὰ τοῦ Φερῶ ἐκεῖ ἀνηρτημένην· ὁμοίωμα μιζοπολίου γενειοφόρου φαλακροῦ, εὐρώστου ἀνδρὸς, δειλὸν καὶ τίμιον τὸ ἦθος φέροντος. Φτωχὲ ἀκριβοπατέρα ! Μόνον εἰς τὴν εἰκόνα ἐκείνην θὰ ἔδιδε τὰ φιλάκιά της, τοῦ λοιποῦ, κάθε βράδῳ, ὅταν θὰ ἐπάγαινε νὰ κοιμηθῇ.

Ἰστατο ἐκεῖ, μὴ θέλουσα νὰ ἐγκαταλίπῃ τὴν εἰκόνα δμιλοῦσα πρὸς ταύτην χαμηλοφώνως· διὰ τῆς ἡμιανοίκτου θύρας ἤκουε νὰ πηγαινοέρχεται ἡ ἀγαθὴ Βικτορίνα σὺν τῷ θορύβῳ τῶν ἀνακινουμένων πινακίων. Ἐνθυμήθη τότε ὅτι εἶχε διατάξει διὰ τὸν Φερῶ τὸ φαγητὸν τὸ ὁποῖον ἠγάπα· ἡ Βικτορίνα τὸ εἶχεν ἐτοιμάσει ἀπὸ τὴν παραμονὴν, καὶ περιέμενεν ἐν τῷ μέσῳ τῆς τραπέζης τὸν συνδαιτυμόνα ὅστις δὲν θὰ ἐπανήρχετο. Ἡ Δινόρα κατεθλίβη εἰσερχομένη ἐντὸς τῆς τραπεζαρίας, ἐνθα εἶχε τεθεῖ τὸ πινακίον τοῦ δυστυχοῦς πατρός. Ἡ ὑπέρετρια ἤναψε τὴν μικρὰν κρεμαστὴν λυχνίαν, καὶ τὸ φῶς ὠχρόν ἐπιπτεν ἐπὶ τῆς κενῆς θέσεως, τοῦ καθίσματος, τοῦ διπλωμένου χειρομάκτρου, τοῦ ἀνωφελοῦς περονίου καὶ ποτηρίου, τὰ ὅποια δὲν θὰ ἤγγιζεν ὁ Εὐγένιος Φερῶ.

— Σήκωσέ τα, Βικτορίνα, εἶπε σιγά. Μοῦ κάνει κακὸ νὰ τὰ βλέπω.

— Ἡ κυρία ἐν τοσούτῳ θὰ δειπνήσῃ;

— Δὲν πεινώ.

— Ὡ ! πρέπει νὰ φᾶς, πρέπει νὰ δυναμωθῆς . . .

. . . Τὸ ἔλεγε πρὸ ὀλίγου μέσα 'ς τὸ ἀμάξι . . . Δὲν θὰ τὸν ἀφήσουν τὸν Κύριον ἔστι 'ς τὴ φυλακὴ . . . ὄχι, δόξα σοι ὁ θεός, ὄχι.

Μηχανικῶς ἡ Δινόρα ἐβαλλεν εἰς τὸ στόμα της κάτι τι, ἀλλ' ἐβιάζετο νὰ γράψῃ, νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν ἀρωγὴν τοῦ πρίγγηπος Σαντεναί, ὅστις ἦτο παστὼν τῶν ἐλπίδων της ἡ ἐνσάρκωσις, καὶ ὅστις πολλάκις τῆς εἶπε γλυκύτατα :

— Δὲν ἔχετε καλλίτερον φίλον ἀπὸ ἐμένα, δεσποινίς !

Φίλον ! ἐν τῇ διανοίᾳ τῆς Δινόρας, εἰς τὰ μυστηριώδη παρθενικὰ ὄνειρά της, ὁ πρίγγιψ Ρενὲ Βωμαρτέλ δὲ Σαντεναί δὲν ἦτο μόνον ἀρροσιωμένος φίλος, εἰς ὃν ἐμπιστεύεται τις πάντοτε· ἦτο κάτι καλλίτερον· ἦτο τὸ ζωντανὸν ἰδεῶδες τῆς νέας, ἥτις οἰκοδομεῖ ἐν μέλλον, τῆς γυναικὸς, τῆς ὁποίας ἐξεγείρεται τὸ εἶναι χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζῃ, ἦτο τὸ κρείβιον μυθιστόρημα τῆς λεπτῆς ταύτης, μελαγχροινῆς, ῥομαντικῆς, καὶ θελκτικῆς κεφαλῆς.

Ἡ Δινόρα συνίγου ἐν ἑαυτῇ τὰ προτερήματα καὶ τὰ ἐλαττώματα τῶν δύο διακεκριμένων γενῶν, ἐξ ὧν κατήγετο· ἐμπαθῆς, ὡς ἡ κρεόλη ἐκείνη, ἡ μήτηρ της, ὄνειροπόλος ὡς ὁ Βρεττανὸς πατήρ της, ὅστις καθ' ἅπαντα τὸν βίον του εἶχεν ἐγκαταμίψει τὰ ἐξωτερικὰ συμβεβηκότα μὲ τοὺς ὠραίους μύθους τῆς Ἀρμαρικῆς. Ἴσως μετείχε πλειότερον τοῦ πατρός, χάρις τῷ νόμῳ τῆς φύσεως. Ἐν τῇ ψυχῇ καὶ τῷ κρανίῳ τῆς νέας κέρης ὑπῆρχον οἱ αὐτοὶ ῥομαντικοὶ ἀτμοὶ, αἱ αὐταὶ χίμαιραι καὶ ἐν τῇ ὑπολεύκῃ κεφαλῇ τοῦ Εὐγενίου Φερῶ. Ὁνειρεύετο, καθὼς ἐκεῖνος, φαντασιώδῃ Ἐλδοράδο ! ἐφιλοδόξει ὄχι τὴν δόξαν, ὡς ἄλλοτε ὁ δυστυχὴς ἐκεῖνος, ἀλλὰ τὸν ἔρωτα. Πόσον ἦτο ἡ θυγάτηρ τοῦ ποιητοῦ τῶν ἀπιθάνων μυθιστοριῶν ! Ἐπενόει δι' ἑαυτὴν τοιαῦτα, ἐκ τῶν ἀπιστευτῶν συμβάντων τὰ ὁποῖα ἐπλήρωνον εἰς τὸν πατέρα της ποτὲ μὲ τὴν γραμμὴν, καὶ τὰ ὁποῖα ἐκινδύνευε μίαν ἡμέραν νὰ πληρώσῃ μὲ δάκρυα.

Ἀπὸ τῶν πρώτων της ἀναγνώσεων, ἐν τῇ ἰδιαιτέρᾳ ἀτμοσφαιρᾷ ἐν ἣ ἀνετρέφετο μεταξύ τῶν βιβλιοθηκῶν καὶ τῶν χειρογράφων, ἀπὸ τῶν πρώτων παιδικῶν ὀνειρῶν, ἅτινα μαζῆ της συνῆψαν, εἶδε νὰ διέρχεται πρὸ αὐτῆς τὸ ὠραιότερον Πριγγηπόπουλο τῶν παραμυθιῶν, ἐστεμμένον ὑπ' ἑαρινοῦ φωτός. Δὲν ἦτο ἀκόμη δεκαεξ ἑτῶν ὅτε τὸ ὄνειροπόλει. Τὸ πριγγηπόπουλο ἐνεφανίζετο, ἐμειδία, ἐπεδείκνυε τὴν ὠραίαν ὀλόχρυσον στολὴν του καὶ ἠφανίζετο, ἐξητιμίζετο, ὡς αἱ ἀναθυμιάσεις τοῦ ῥακίου ὑπὸ τὸν ἥλιον. Δὲν ἐγνώριζεν

ἡ κόρη τὸ ὄνομά του, οὔτε τὴν κατοικίαν του, οὔτε ἂν ἦτο ξανθὸ ἢ μελαγχροινόν, τὸ πριγγηπόπουλον τῶν ὄνειρων τῆς παιδείας, ἄτινα μετ' ὀλίγον ἔβρισαν ὄνειρα καὶ τῆς νεανίδος, ἀλλ' ἤξευρε ὅτι εὐρίσκατο κάπου ἐν τῇ εὐρείᾳ πλάσει, — ἴσως πλησιέστατα, — καὶ ἀνέμενε νὰ συναντήσῃ τὸ πριγγηπόπουλον διὰ νὰ εἴπῃ: « Ἰδοὺ το, τὸ ἀνεγνώρισα, καὶ τὸ ἀγαπῶ! »

Ἴσως μεθ' ὅλα ταῦτα δὲν ἤθελε τὸ συναντήσῃ ποτέ. Ὁ βίος δὲν εἶνε ἡ πατρίς τῶν παραμυθιῶν. Ἡ Δινώρα τὸ ἤξευρε καλὰ, ἀλλ' ἐπέμενε. « Ἄ! ἂν τὸ πριγγηπόπουλον δὲν ἐνεφανίζετο πρὸ αὐτῆς θὰ παρηγορεῖτο ἀγαπῶσα τὸ πριγγηπόπουλο — τῶν μύθων τοῦ ἄλλοτε, τῶν μύθων τοὺς ὁποίους ἡ Βικτωρίνα καὶ ὁ πατήρ τῇ διηγούντο ἀλληλοδιαδόχως, καὶ παρέμενε πιστὴ εἰς τὸ βασιλόπουλον τῆς ὠραίας χώρας μετὰ τὸ ἐλεφάντινον βουνὸν καὶ τὰ κυανὰ πτηνὸν καὶ τοὺς ἐρωτικούς ἵππους.

Ἦρσκεν εἰς τὴν Δινώραν νὰ βαυκαλάται ὑπὸ τῆς γλυκείας ἐκείνης ἡδονῆς τοῦ ἀδυνάτου, τοῦ ἀνευρέτου, τοῦ μύθου καὶ τοῦ ὄνειρου. Τὸ πριγγηπόπουλό της μποροῦσε νὰ μὴ εἶνε καὶ πριγγηπόπουλο, ἤρκει νὰ ἔχῃ τὴν δύναμιν τοῦ ἀγαπᾶσθαι.

Καὶ ἡ Δινώρα τὸ ἀνέμενε μειδιῶσα, καὶ ἐν τῷ μεταξὺ — ἐσυγύριζε τὸν λαίμοδετὴν τοῦ πατέρα, καὶ διευθέτα τὸ περιλαίμιόν του, λέγουσα: — Μὰ γίνε λιγάκι κοκκέτα, σὲ θέλω ἔμορφο, ἔμορφο, ἔμορφο. . .

— Σὰν τὸ πριγγηπόπουλο; ἔλεγεν ὁ ἀγαθὸς Φερῶ, καὶ ἔχαμογελοῦσε διὰ τὰ ὄνειρα τῆς κόρης του.

Καὶ μίαν ἡμέραν, — ἦτο πλέον γυνὴ τὸ παιδίον, — ἐπέστρεψεν εἰς τὸ σπῆτι τεταραγμένη, βεμβάζουσα τὸν εὐεῖδῃ καὶ περικομψὸν νεανίαν, τὸν ὑπερήφανον, τὸν θελκτικόν, τὸν ὁποῖον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν συνήντα παρὰ τῷ Βερινιὸν καὶ ἠσθάνετο ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τῶν παρειῶν της τὸ βλέμμα τοῦ εὐσταθῶς προσηλούμενον, ἱκετεῦον ἐν ταῦτῳ καὶ ἐπιβλητικόν.

Κατ' ἀρχὰς δὲν εἶχε ζητήσει νὰ μάθῃ τὸ ὄνομά του· ἀλλ' ἐκάστη συνάντησις ἐπὶ μᾶλλον ἐνετύπου ἐκείνον ἐν τῇ μνήμῃ της· καὶ ὅταν ἤκουσε νὰ τὸν ὀνομάσῃ « πρίγγιψ Σαρτεναί », ἤρχισε νὰ γελᾷ, ὕστερον ὑπωχρίασεν, ἐλαφρὰ φρικίαισι διετρεξεν ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος της, καὶ παραδόξως συγκεινιμένη, καταληρθεῖσα ὑπὸ δεισιδαίμονος δειλίας ἐπανῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ ὡς νὰ προσεβλήθῃ ὑπὸ καταλήψεως, ἐσυλλάβιζε τὸ ὄνομα: πρίγγιψ Σαρτεναί.

Πρίγγιψ! τίς οἶδε, μήπως ἦτο τὸ πριγγηπόπουλο;

Ἡ Δινώρα τὸν ἐπανεῖδεν οὕτω πλειστάκις ἐν τῷ ἀλλοκότῳ κύκλῳ ἐν ᾧ, καθὼς πάντες οἱ μίαις ἡμέρας ἰσχυροὶ, οἱ ἐκ τύχης ἐκατομμυριοῦχοι, οἱ διευθυνταὶ διαβατικῶν ἐφημερίδων, ὁ Βερινιὸν, ἰδρυτὴς τῆς ἐταιρίας τῶν μεταλλείων τῆς Σιέρρα Φουέντας, προσεκάλει καὶ ἐδέχετο σχεδὸν ὅλο τὸ Παρίσι. Ὁ πρίγγιψ Σαρτεναί, καλοκατωμένος νεανίας τοῦ κόσμου καὶ τοῦ συρμοῦ, μοναδικὸς κομψευόμενος, συμμετεῖχεν ἐκουσίως τῶν ὁμηγύρων ἐκείνων. Δὲν εἶχε προλήψεις, τὸν ἔθελγαν οἱ καλλιτέχναι, καὶ οἱ τραπεζίται ἠδύναντο νὰ τοῦ εἶνε χρήσιμοι. Ἐπέρα τὸν καιρὸν του εἰς τοῦ Βερινιὸν ἐπίσης καλῶς, καθὼς καὶ εἰς τὴν Αὐλὴν, καὶ ἡ ἔκαλετο ἡ γυνὴ δεσποινὴ Φερῶ, ἡ Λευκὴ Τριπιὴ, εὐχαρίστως συνδιελέγετο μετὰ τῆς μίαις ὡς καὶ μετὰ τῆς ἄλλης. Δὲν ἀπηρέσκατο μάλιστα ἐνίοτε εἰς τὰς λεπτὰς συνδιαλέξεις.

Ἐξεκουράζετο μάλιστα ἀπὸ τὰ παρασκήνια τῶν μικρῶν θεάτρων καὶ τὰ θεωρεῖα τοῦ Μελοδράματος. Εἰς ἡλικίαν εἴκοσι τριῶν ἐτῶν εἶχεν ἤδη κατακτήσει κορίττικα φημισμένα καὶ καθὼς πρέπει γυναικάς.

Ὁ Βερινιὸν θὰ εἶχεν ὀπισθοβουλίαν τινὰ προσκαλῶν τὸν πρίγγιψ εἰς τὰς ἐσπερίδας του! Ὁ πρίγγιψ ἦτο πλούσιος ἐφαίνετο κάποτε εἰς τὸ χρηματιστήριον ἠδύναντο νὰ ὀνειρευθῇ χρηματιστικὰς τινὰς ἐπιχειρήσεις. « Πρίγγιψ Βωμάρτελ Δὲ Σαρτεναί! » Ἐν ἔξοχον ὄνομα τυπούμενον ἐπὶ μίαις ἀγγελίας! Τὸν ἐπεριποιεῖτο, τὸν πρίγγιψ. Ἐσύχναζεν ἐκεῖ, καθὼς ἐσύχναζε παντοῦ, συγκομίζει τὸν βίον του, ἀναπαυόμενος παρὰ τῷ τραπέζιτῃ, καὶ ἐπιστρέφει πάλιν εἰς τοὺς κύκλους του.

Ὅτι ἐπόθει περισσότερον παρὰ τῷ Βερινιὸν ἦτον ἡ ὠραία ἐκείνη, ὀλίγον ἀγρία, παράδοξος, ἀνήσυχος καὶ χαρίεσσα κόρη, ἥτις ἐσύχναζεν ἐκεῖ ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ ἀπλοικοῦ κεκυφτός καὶ σκεοῦ γέροντος μετὰ τὴν μίζοπόλιον γενειάδα. Χαριτωμένη, ἡ Δινώρα Φερῶ.

— Εἶνε τύπος, αὐτὴ ἡ μικροῦλα! ἔλεγεν ὁ πρίγγιψ ὅταν ὠμίλει περὶ αὐτῆς.

(ἀκολουθεῖ)

ΠΙΛΣΝΕΡ ΜΠΙΡΑ,

ἡ ἀθάνατος αυτοκράτειρα ὅλων τῶν μπιρῶν, εὐρίσκεται μόνον εἰς τοῦ **Χαράμη τ' ἀνάκτορα**, τοῦ Ζαγκούραγλου τὴν αἴθουσαν, τὸ νέον παρὰ τῷ Μπερνευδάκη Ζυθοπωλεῖον καὶ εἰς τὸ ἐπὶ τῆς Ὁδοῦ Σταδίου Λουκούλλειον τοῦ κ. **Περικλέους Κωνσταντινοπούλου**, μόνου ἀντιπροσώπου τοῦ ἀνακτος ἀνδρῶν τε θεῶν τε Πίλσνερ. Ἐκ τοῦ τελευταίου μόνον εἰς φιάλας. Εἰς τοὺς ἄλλους ἐκ βαρελίων κατὰ ποτήρια.

ΤΑ ΠΕΡΙΦΗΜΑ ΤΗΣ ΒΟΗΜΙΑΣ

κανάτια — νεωπᾶτη δροσιστικῆ ἐφεύρεσις — μεταβάλλοντα τὸ νερὸ τοῦ ὑδραγωγείου εἰς νερὸ ψυχρὸ τῆς Καισαριανῆς, ζητήσατέ τα εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἐρμού, ἀρ. 72, **ὕλο-πωλεῖον**

ΛΑΜΠΡΟΥ ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΚΑΙ ΕΝΑ ΠΡΑΓΜΑ ΦΘΗΝΟ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ.

Ἐν τῷ Τυπογραφείῳ τῶν *Ἀδελφῶν Περρῆ*, ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ Πανεπιστημίου, ἐκτυποῦνται

ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΑ

ἄτινα, μετὰ τοῦ χάριτος αὐτοῦ εἰς **ἐκατὸν** ἀντίτυπα τιμῶνται **φρ. δύο.**

Φιλοκάλως τυπωμένα ὡςο παίρνει.

ΕΙΣ ΤΟ ΟΗΩΡΩΗΩΛΕΙΟΝ

ΚΑΛΟΓΙΑΝΝΗ ΚΑΙ Σας

(Ἐξωθεν τῆς πύλης τῆς ἀγορᾶς)

πωλεῖται ἀντὶ πέντε δρ. τὴν ὁκτὴν ἢ ὠραιότερη τοῦ Βοσπόρου

ΦΡΑΟΥΛΑ